

ČASOPIS PRIEVIDZSKEJ FARNOSTI **BARTOLOMEJ**

ROČNÍK XXIII.

ČÍSLO 6

JÚN 2015

**Turíčna vigília - Prvé sväté prijímanie - Sviatosť birmovania
Evanjelici oslávili výročie - Svätá Trojica - Páter Juraj Ďurnek
Teológia tela - Telo zjavuje Boha - Bl. Pedro Tarrés y Claret**

Prvé sväté prijímanie

3. máj 2015, Kostol Najsvätejšej Trojice (kláštor piaristov)

Bicykel - liek nielen pre telo

„Veľa tých možností na športovanie nemáte,“ povedal mi pred dvadsiatimi rokmi lekár ortopéd, „s tou artrózou v kolene odporúčam plávať a bicyklovať.“ Tak holdujem bicyklu. Okrem toho, že mi umožňuje vidieť množstvo krásy a pestovať akú - takú kondíciu, je to i vyvetranie hlavy. Mám čas uvažovať o všetkom možnom. Minule mi na jednej z jazd lesoparkom napadlo, že naša viera, život s Bohom, je ako jazda na bicykli.

Pre vozenie na dvoch kolesách je najdôležitejšie udržanie rovnováhy. A to je vec, ktorej sa treba naučiť aj v „duchovnej jazde“ podľa Krista. Kresťanské náboženstvo sa totiž veľmi nenakláňa ani doľava, ani doprava. A keď niektorí príliš zdôrazňujú jednu či druhú stranu (najmä vďaka politickej diferenciácii), môžu padnúť.

Kresťan nie je ani revolucionár v zmysle rúcania všetkého starého, ani tradicionalista v zmysle odmietania všetkého nového. Kresťanstvo nie je ani o slepej dôvere každému a všetkému v cirkvi, ani o odmietaní všetkého cirkevného v zmysle, že stačí Boh. Nie je len o účasti na bohoslužbe, aj keď na druhej strane bez nej to nejde. Nie je len o vydávaní svedectva a evanjelizácii, ale stojí aj na ohlasovaní. Bez charity, dobročinnosti, by to nebolo kresťanstvo - ale kresťan nie je len filantrop. Nie je to len o modlitbe, aj keď ona je dýchaním duše a bez dýchania sa žiť nedá...

Bicyklovaniu sa učíme počas jazdy, postojacky sa rovnováha takmer nedá udržať. Cyklista, ktorý zastane, väčšinou padne. Ale pád zo straty rovnováhy hrozí aj pri veľmi rýchlej jazde. Bez prijatia nadprirodzena, bez uvedomenia si duchovných skutočností a síl, ktoré na nás pôsobia, nemôžeme hovoriť o viere. Ale prestať vnímať prirodzené veci a vidieť za všetkým len nadprirodzeno môže tiež viesť ku kolapsu života viery. Bicykel nepotrebuje žiadnu inú ener-

giu okrem ľudskej. A tú krásne znásobí, doslova rozmnoží. Ved' pri obdobnej námahe prejdeme na bicykli niekoľkonásobne viac ako pešo. Bicykel je ako Božia milosť pomáhajúca, o ktorú často prosíme a aj ju dostávame. Aby mohla účinkovať v našich životoch, je potrebné, aby sme aj my „potiahli“. Boh nerád robí sám. Jeho pomoc síce znásobí našu námahu, ale bez nej takmer nefunguje. Ako bicykel odložený v kúte. Keď však do veci vložíme sami seba, keď začneme ťahať, vďaka milosti dosiahneme oveľa viac ako sami. Životná trasa býva nielen klukatá, ale aj kopcovitá. Raz sa namáhame viac - ideme hore, do kopca, inokedy menej - ideme dole. Ba niekedy sa nám môže zdať, ako keby Boh nepomáhal, ako keby sme bicykel tlačili. Avšak práve potom prichádza úžasný rozhľad z vrcholu, pochopenie vecí a vzápätí sa doslova vezieme bez námahy smerom dole.

Regeneráciu telesných i duchovných síl, možno i vďaka bicyklu, Vám počas tohto leta praje

Váš farár Vladimír Slovák

Diecézne večeradlo bolo tentoraz v Prievidzi

V sobotu 16. mája 2015 sa v piaristickom kostole v Prievidzi konalo diecézne večeradlo Mariánskeho kňazského hnutia pod vedením pána Gabriela Rybára. Spolu sa modlili a rozjímali sestry a bratia z dekanátov Bojnice, Partizánske a Prievidza.

Modlitby viedol Peter Takáč, farár z Kamenca pod Vtáčnikom, a Ján Salík, farár z Malých Krštenian. Po obednej prestávke nasledovala prednáška Pavla Kollára, farára z Nedožier - Brezian. Prítomným priblížil dejiny Cirkvi, pôsobenie piaristov v Uhorsku a obohatil ich i fundovaným výkladom histórie a výzdoby kostola. Celodenný program sa skončil slávením svätej omše.

Alica Karpišová, Ján Karpiš

Evanjelici oslávili 20. výročie posvätenia Božieho chrámu

V nedeľu 17. mája 2015 sa konali slávnostné služby Božie pri príležitosti 20. výročia posvätenia Božieho chrámu v Prievidzi na Zapotôčkoch. Okrem dôstojného brata biskupa Východného dištriktu Slavomíra Sabola sa medzi pozvanými hosťami slávnosti zúčastnili aj zástupcovia samospráv a Rímskokatolíckej cirkvi z farnosti Zapotôčky - kaplán Dominik Jáger a diakon Pavel Lojan. Biskup sa vo svojej kázni okrem iného zameriaval na význam

chrámu ako nositeľa identity kresťanského spoločenstva; miesta stretávania sa ľudí, kde hlavným znakom a zásadným princípom je ich viera; miesta rozvoja duchovnej podstaty jednotlivca i spoločenstva; miesta výchovy, povzbudení a napomenutí. Popoludní pokračoval slávnostný deň koncertom hudobnej skupiny Matuzalem.

Text a foto: A. Vlčko

Modlitby matiek

Mamy z Hnutia Modlitby matiek z Komunity Útecha vás pozývajú v dňoch 26. - 28. júna 2015 na spoločné modlitby, v ktorých sa duchovne spoja matky, otcovia a deti v mnohých krajinách sveta.

Modlitby budú prebiehať v spomenutých dňoch vo farskom Kostole sv. Bartolomeja v Prievidzi po večerných svätých omšiach (v piatok o 17:00, v sobotu o 17:30 a v nedeľu o 19:00).

Opäť sa konala duchovná obnova pre mladých

V posledný aprílový víkend, od 24. do 26. 4. 2015, mladí zo spoločenstva Piar pripravili v Piaristickej spojenej škole evanjelizačnú duchovnú obnovu The Way. Od piatka do nedele sa v školskej jedálni účastníci mohli tešiť na prednášky, mnohé aktivity a hlavne modlitby.

Obnova The Way je obdobou kurzu Filip a prináša účastníkom úplný základ o vzťahu s Bohom v prednáškach na tému Božia láska, Hriech, Spása, Viera, Duch Svätý, Spoločen-

stvo. Okrem toho na nej nechýba ani kapela, svedectvá alebo modlitby.

Obnovy sa zúčastnilo približne 40 mladých, medzi ktorými boli prievidzskí birmovanci, študenti prievidzských stredných škôl, no vďaka internetovej propagácii aj študenti stredných a vysokých škôl takmer z celého Slovenska.

A čo obnova The Way priniesla? Nielen nové priateľstvá, zábavu, no hlavne nadobudnutie či prehĺbenie vzťahu s Bohom, nový pohľad na jeho lásku a ponuku žiť v spoločenstve s ním.

Text: Miroslava Rosáková

Foto: FB spoločenstva PIAR

Ducha Svätého očakávali čítaním Božieho slova

V predvečer Turíc v sobotu 23. mája o 19.00 sa vo farskom Kostole sv. Bartolomeja zišli mladí z celého mesta, aby očakávali Ducha Svätého.

Náplňou tohtoročnej turíčnej vigílie bolo čítanie celého Evanjelia podľa sv. Marka. Ako apoštoli zhromaždení spolu s Pannou Máriou vo Večeradle v očakávaní Ducha Svätého, aj prievidzskí farníci počúvaním Kristovho evanjelia očakávali „silu zhora“. Čítanie bolo „pašiové“, a teda dialogické v podaní po troch lektoroch. Pripravili si ho birmovanci farnosti Prievidza - mesto a bolo rozdelené do piatich blokov.

Prestávky pomedzi bloky vyplnil svojim spevom zbor Bartolomejčatá, ktorý piesňami k Duchu Svätému umocnil atmosféru očakávania Teši-

tela. Texty, ktoré väčšinou počúvame po krátkych úsekoch, teraz zazneli ucelene, čím vyniklo posolstvo Kristovho evanjelia ako celku. „Evanjelium Ježiša Krista, Božieho Syna“, ako píše na jeho začiatku jeho autor sv. Marek, smeruje k vete, ktorú vysloví pri pohľade na Ježiša, visiaceho na kríži, stotník: „Tento človek bol naozaj Boží Syn.“ Turíčna vigília priniesla zúčastneným posolstvo Slova, ktoré vlieva do našich srdiec adoptívne synovstvo Otca v Duchu Svätom.

- Dušan Rončák-

Otec biskup vyslúžil Prievidžanom sviatosť birmovania

Farnosť Prievidza - Zapotôčky združuje svojich farníkov už sedemnásť rok. V ponímaní života človeka sa svojím vekom blíži k dospelosti. Tento rok dostala možnosť privítať birmovancov z celého mesta, a tak pripieť k budovaniu jednoty medzi veriacimi.

Sviatosť kresťanskej dospelosti vo farskom Kostole sv. Terézie z Lisieux na Zapotôčkach prijalo 105 birmovancov z oboch prievidzkých farností. Na prijatie sviatosti birmovania sa pripravovali na troch miestach - vo farnosti Prievidza - mesto, v duchovnej správe Kolégia piaristov a vo farnosti Prievidza - Zapotôčky.

Otec biskup Mons. Marián Chovanec bol hlavným celebrantom svätej omše a vysluhovateľom sviatosti birmovania. Na začiatku svojho príhovoru povzbudil birmovancov a ich príbuzných k zamilovaniu si sviatosti zmierenia, lebo cez ňu dostáva človek odpustenie a potom môže žiť svoj život v pravej radosť. Následne prepojal udalosť zoslania Ducha Svätého na apoštolov vo večeradle s birmovaním, kde tak isto prichádza Duch Svätý. „Kresťan sa na svojej ceste životom môže oprieť o tri piliere - Boha, spoločenstvo a nadprirodzenosť. Boh dáva odpovede a formuje náš život; spoločenstvo tvorí Boh v troch osobách a my navzájom v Cirkvi a nadprirodzenosť nám ukazuje, že náš život sa tu na zemi nekončí, ale pokračuje vo večnosti.“

Nech sedem darov Ducha Svätého sprevádza všetkých veriacich pri ohlasovaní radostnej zvesti evanjelia, aby aj takto svedčili o svojej ľudskej zrelosti kresťanskej dospelosti.

- Dominik Jáger -

Trojičná vigília zdôraznila Otcovu radosť z nás

Spoločenstvo Piar si v predvečer slávnosti Svätej Trojice, ktorej je zasvätený piaristický kostol, už tradične počas vigílie pripravilo bohatý program. Začal sa svätou omšou, ktorú slúžil saletín Matej Trizuliak.

Hudobne sv. omšu sprevádzal mládežnícky zbor s kapelou Heartbeat. Po dynamickom tanci účastníkov do chvál viedlo spoločenstvo Face to Face z Dolného Kubína. Hlavné slovo popretkávané silnými príbehmi mal Pavol Strežo. „Boli sme stvorení na Boží obraz, potrebujeme žiť vo vedomí, že sme stvorení na Otcovu radosť. Naša identita spočíva v tom, že sme sa narodili do Božej rodiny. Ak nedôverujeme, že Boh je dobrý, máme strach a snažíme sa mať všetko pod kontrolou,“ povedal. Program pokračoval modernou scénkou v podaní divadelného tímu a novou piesňou kapely Heartbeat.

Vrcholom podujatia sa stala adorácia sprevádzaná slovom Pavla Streža. Pozýval nás odpočívať v Božej prítomnosti, vychutnávať a nasávať jeho lásku a blízkosť.

Eucharistickým požehnaním sa vigília skončila. Posolstvo, ktoré si každý účastník odniesol aj v podobe spomienkovej kartičky, však zostáva: „Nech robíš, čo robíš a si, kde si, si Božím obrazom; jeho dieťaťom - a to sa nezmení.“

- Zuzana Škrinárová -

Foto: Radovan Bezák

Pozvánka: Denný tábor bude vo farnosti aj tento rok

Denný letný tábor pre deti organizujú aj tento rok mladí animátori z farnosti Prievidza - mesto. Uskutoční sa v týždni 27. - 31. júla a pozvané sú naň všetky deti vo veku 7 - 15 rokov. Začiatok každého dňa je od 7.30 do 8.00 na farskom dvore, deň sa končí o 17.30.

Na deti opäť čaká zábava, hry i noví kamaráti. Prihlasovanie prebieha v priebehu júna a júla v sakristii farského kostola. Bližšie informácie budú k dispozícii v júlovom čísle časopisu Bartolomej a vo farských oznamoch.

- Animátori z farskej mládeže -

Novinky z piaristickej školy

Ďalší úspech v chémii

Piati naši študenti z kvinty vynikajúco reprezentovali gymnázium na krajskom kole chemickej olympiády v kategórii C. Zo 42 zúčastnených študentov Trenčianskeho kraja sa Martin Blaško umiestnil na 2. mieste, Sára Gúčíková na 3. mieste, ďalší dvaja boli v prvej desiatke a všetci piati zároveň úspešní riešitelia. Za vzornú reprezentáciu ďakujeme.

Škriatkovská noc

Noc z 5. na 6. mája sa trieda 4.A rozhodla stráviť v škole. Znamenalo to, že v utorok si žiaci okrem školských tašiek priniesli do školy aj spacáky, vankúše, plyšových kamarátov a zubné kefky.

Po skončení vyučovania a dobrom obede prebiehala v priestoroch triedy tvorivá dielňa - deti si maľovali tričká a šiltovky, ktoré využijú počas koncoročného výletu „Okruh Východným Slovenskom a Liptovom“. Nasledoval športový relax v telocvični vo vzájomnom zápase vo vybíjanej s rodičmi. Po očistení tela prišla i očista ducha na večernej sv. omši, kde sa všetci upokojili a pomodlili za spoločne strávenú noc. Na večeru bola obľúbená pizza, a potom to začalo...

Štvrtáci si nachystali triedu na spanie, vyniesli lavice, nast'ahovali žienky a spacie vaky, prezliekli sa do pyžama a ... po zotmení plnili v skupinkách skúšku odvahy s úlohami školského škriatka. Po večernej modlitbe a požehnaní zalieli všetci do spacákov a deň uzavrelo „nočné kino“ a krásny film - „Legenda o rytierovi Jurajovi“.

Ráno žiaci svieži ako „rybičky“ pojedli chlebíky so štyrmi druhmi ná-

tierok od pani učiteľky, vypili ovocný čaj a pokračovali vo vyučovaní. Na desiatu šikovné maminky všetkým upiekli výborné bábovky.

Trošku unavení, ale šťastní, sa po skončení vyučovania žiaci 4.A triedy lúčili, s túžbou zopakovať si takúto noc aj niekedy nabudúce. Bohu vďaka za krásne spoločné chvíle.

Deň Zeme

Dňa 27. 4. 2015 slniečko pekne hrialo a aj vďaka tomu žiaci v Školskom klube oslavovali sviatok našej planéty Zem. Spolu s p. uč. Hantabálovou a p. uč. Machovou pripravili pani vychovávateľky a starší študenti pre žiakov v ŠKD vedomostnú súťaž o prírode. Deti boli rozdelené do päťčlenných družstiev (bolo ich 9) a snažili sa správne odpovedať na otázky pri šiestich stanovištiach. Víťazi si odniesli sladké ocenenie a veľký potlesk.

Zber papiera

Máme za sebou aj jarný zber papiera, ktorý prebehol v máji. Podľa váhy v zberných surovinách sa nám podarilo vyzbierať 10 670 kg, za čo naša škola získala 390 Eur.

Víťazom v kategórii mladších žiakov sa stala 4.A trieda a v kategórii starších žiakov 5.B trieda.

Spolu s jesenným zberom sa nám podarilo vyzbierať 22 474 kg papiera. Tento údaj posielame do súťaže „Úsmev pre strom“, ktorú organizuje SHP Harmanec a budeme netrpezlivo čakať na vyhlásenie výsledkov. Všetkým zúčastneným ďakujeme za ochotu a podporu.

Po stopách našich predkov

Dňa 5. 5. 2015 sa žiaci 5. ročníka vydali na cestu za spoznávaním života svojich predkov. Navštívili dve cenné lokality - Múzeum ľudovej architektúry (skanzen) v prírode pri Martine a hrad Strečno.

V skanzene ich zaujali najmä miesta, kde sa v nedávnej minulosti natáčala známa slovenská rozprávka Perinbaba. Žiaci si pri pohľade na drevené usadlosti mohli rozšíriť svoju slovnú zásobu aj o tzv. historizmy - slová, ktoré označujú už nepoužívané predmety - napr. pavlač, vreteno, tkáčsky stav, žarnov, rapkáč, trstenica.

S posledným slovom sa deti stretli pri prehliadke starobylej jednotriednej školy z Petrovíc, pri ktorej usúdili, že sú vďační za život v tejto dobe.

Prehliadke hradu Strečno predchádzal namáhavý výstup na skalné bralo, odkiaľ sa za odmenu všetkým naskytol čarovný pohľad na okolitú krajinu. Piatakom sa páčili muzeál-

ne exponáty z obdobia pravekých ľudí, rozprávanie o charismatickej osobnosti Strečna - Žofii Bošniakovej, ale najviac ich upútal silný vietor na hradnej veži, ktorý všetkým poriadne rozstrapatil vlasy.

Bolo to skutočné dobrodružstvo, ktoré ich určite presvedčilo o tom, že putovať po stopách našich predkov je užitočné i zábavné.

Deviatci spoznávali udalosti druhej svetovej vojny v regióne horná Nitra

8. mája 2015 si ľudstvo pripomínalo 70. výročie skončenia 2. svetovej vojny v Európe. Pri tejto príležitosti deviatci zavítali 6. mája do Hornonitrianskeho múzea a navštívili múzejnoarchívne výstavné podujatie pod názvom Preklatie vojny. Podujatie bolo zamerané na udalosti 2. svetovej vojny v našom regióne. Zaujímavý bol filmový dokument o nacistickom terore, ktorý zasiahol obyvateľov obce Cigeľ. Vo výstavnej miestnosti si žiaci vypočuli prednášku o povstaleckých bojoch na hornej Nitre, o osudoch slovenských Židov, zahraničnom odboji a oslobodzovaní Prievidze a celého regiónu. Prezreli si spolu vystavené exponáty, medzi ktorými nechýbali dobové fotografie, dokumenty, mapy, zbrane, uniformy... Žiaci vypracovávali pracovné listy s úlohami zameranými na čítanie a počúvanie s porozumením a na prácu s historickými prameňmi.

Získali nové poznatky z regionálnej histórie a uvedomili si, že hrôzy vojny sa bezprostredne dotýkali aj ľudí v našom meste a blízkom okolí.

Pripravila: Elena Blašková

Foto: piaristi-pd.eu

Piaristická výprava v Štrasburgu

Pred časom sme písali správu o našich študentoch, ktorí realizovali projekty KOMPRAX. Vložili svoje nadšenie a schopnosti do podujatí, ktoré boli prínosom pre školu aj verejnosť. Za svoje úsilie dostali nečakanú odmenu - pozvanie od pani europoslankyne Jany Žitňanskej navštíviť v dňoch 18. - 20. 5. Štrasburg a Európsky parlament.

Po dlhej noci v autobuse navštívili najskôr zaujímavé Múzeum vedy a techniky v nemeckom Sinsheime a potom si už vychutnávali krásy tohto francúzskeho mesta i pohľad na parlament zvnútra. A nielen to, mohli byť svedkami aj samotného hlasovania poslancov.

Janke Grušpierovej, Miške Priehodo-

vej a Ivanovi Petrovičovi z 1.G a Lenke Grešnerovej zo septimy ďakujeme za zviditeľnenie a reprezentáciu našej školy medzi ostatnými účastníkmi výletu i v samotnom Štrasburgu a do budúcnosti prajeme ďalšie tvorivé nápady, ako priniest do spoločnosti niečo dobré!

-zš-

Rosnička spievala v Nitre

Nitra je už na konci školského roka tradičným miestom návštevy spevákkeho zboru Rosnička. V nedeľu 24. mája tak znovu znel jej spev na svätej omši, ktorú slúžil páter Ján Lichtner SchP v piaristickom kostole v Nitre. Po nej si deti obzreli centrum mesta a mestský park. Výlet zvršili návštevou nitrianskej kalvárie, kde sa poďakovali za všetko pekné a dobré, čo mohli zažiť.

Text a foto: P. Ján Hríb SchP

Vďačnosť za „iných“

Stáva sa, že do nášho života vstúpi človek, ktorý nám nie je veľmi príjemný, je niečím odlišný, istým spôsobom vyrušujúci. Iný svojím správaním, názormi, postojmi, prístupom k životu, alebo len odlišnou kultúrou, zvyklosťami či možno svojím handycapom.

Niekedy ho stretneme na pracovisku, inokedy je to nový sused alebo nový člen rodiny, spoločenstva, komunity. Ako sa s novou situáciou vysporiadať,

zvlášť ak ona nie je len chvíľkovým dočasným stavom, ale možno bude trvať aj celé roky?

Napadne nám myšlienka: „Keby tento nebol, všetko by bolo fajn.“ Ale ten človek tu je. Vidina dosiahnutia zdanlivého pokoja nás oberá o pravý, hlbší zmysel „stretnutia“. Ak sme už nejakým spôsobom zainteresovaní vo vzťahu s iným človekom, môžeme sa pýtať Pána Boha: „Pane, aký máš zámer s tým, čo sa teraz deje? Prečo tu je tento človek, čo mám robiť? Vieš, niekedy mi je s ním zle a zažívam od neho krivdu. Nevieť ho prijať. Hnevá ma. Má také čudné spôsoby.“

Vylievame si srdce pred našim Otcom, ktorý dobre vie, z čoho sme stvorení, akí sme slabí, ale predsa nám dôveruje. Postupne, možno po dlhom čase, objavujeme Božie milosti, ktoré sme dostali. Zisťujeme, že s tým a tým už nemáme problémy, že nad to a to sa už vieme povzniesť, že sme sa naučili prijať seba, prijať človeka s jeho odlišnosťami, možno si vieme viac cenit iné hodnoty... a napokon si uvedomíme, že nás táto skúsenosť zase trochu sformovala

a vlastne nám ten človek pomohol dozrievať.

A tak si ani nevieme predstaviť, koľko dobra takým stretnutím získame, čo všetko modlitbou a úprimným odovzdávaním sa môžeme dosiahnuť pre seba aj pre druhú stranu. Veď Pán Boh dopúšťa len to zlo, ktoré môže byť obrátené na dobro. Možno nám Pán takto zviditeľňuje ľudí, ktorí potrebujú modlitbu, aby boli aj so svojimi rodinami zachránení. Keď sú pre nás neprehliadnuteľní, skôr si na nich spomenieme.

Možno nás Pán týmto malým cvičením pripravuje na náročnejšiu časť života, väčšiu životnú úlohu. Možno raz prijmem do nášho domu tých, ktorí museli opustiť svoj dom. A v konečnom dôsledku nás tak Pán pripravuje na svoj veľký nebeský dom.

Text: Zuzana Bronišová

(Text bol prednesený na májovej adorácii za rodiny v našej farnosti.)

Spomienky na zosnulých

Dňa 17. júna 2015 uplynú 3 roky odo dňa, kedy k Pánovi odišiel náš manžel, otec, dedko a pradedko **Rudolf Vojtko**.

Všetkých, ktorí ho poznali, prosíme o tichú spomienku.

Smútiaca rodina

Deň za dňom tak rýchlo plynie, no bolesť sa v srdci nepominie. Tvoje srdiečko prestalo biť, no spomienky na teba naveky zostanú v našich srdciach žiť.

4. júna uplynulo 22 rokov, čo náš náhle, bez rozlúčky, vo veku 57 rokov opustil náš drahý manžel, otec a starký, **Imrich Čizmadia**. Venujme mu tichú spomienku.

Odpočínutie večné, daj mu, ó, Pane...

Dnes na slovíčko s pátrom Jurajom Ďurnekom, SchP

Chcem, aby naše školy boli bezpečným miestom

V apríli bol páter Juraj Ďurnek, Sch.P. zvolený za vyššieho predstaveného slovenskej provincie Rehole piaristov. Keďže svoj úrad bude vykonávať v Nitre, v našom meste i farnosti už určite nebude tak často ako dnes. Preto sme sa s ním pohovárili o jeho takmer deväťročnom pôsobení v Prievidzi a prvých zámeroch v novej pozícii.

Páter Juraj Ďurnek, SchP sa narodil 5. septembra 1970 v Žiline. V roku 1998 nastúpil do noviciátu rehole piaristov. Filozofické a teologické štúdiá absolvoval v Nitre. Večné sľuby zložil v roku 2004 a v roku 2005 bol v Nitre vysvätený za kňaza. Vo farnosti Prievidza - mesto páter Juraj Ďurnek, SchP pôsobí od júla 2006. Zastával pozíciu výpomocného duchovného v Kostole Najsvätejšej Trojice a súbežne pôsobil do júna 2011 aj ako riaditeľ Piaristickej spojenej školy Františka Hanáka. Od júla 2011 bol rektorom Kolégia piaristov a správcom piaristického kostola. Zastrešuje Godzone school a vedie spoločenstvo Piar v Prievidzi.

V Prievidzi ste pôsobili deväť rokov. Spomínate si ešte na pocity, s akými ste prichádzali do Prievidze?

Rád si spomínam na tie chvíle. Prichádzal som do Prievidze po ročnom študijnom pobyte v Taliansku plný očakávaní. Vtedy som tu okrem svojich spolubratov nikoho nepoznal, a tak som voľný čas po škole trávil v prírode, kde som sa veľa modlil. Pýtal som sa Pána, prečo ma poslal na toto miesto a aké sú jeho plány s Prievidzou a celým týmto krajom. Tiež to bol čas, kedy mi Pán intenzívne ukazoval svoje vízie pre túto zem a ľudí, ktorí tu žijú.

Prirástlo vám naše mesto k srdcu? Ak áno, čím, alebo prečo?

Áno, zostáva tu kus môjho srdca, pretože som tu našiel mnohých krásnych ľudí a veľa priateľstiev. Piaristi v tomto meste pôsobia už dlho a je vidieť hlbokú brázdú, ktorú tú vyorali, a ovocie, ktoré z tohto pôsobenia prichádza. Takže život piaristov a život ľudí tohto mesta zostáva vždy spojený.

V súčasnosti už bývalí žiaci našej školy posielajú svoje deti do tejto školy, a tak sa vytvára jedna veľká rodina. V Prievidzi som sa cítil ako doma, medzi svojimi.

Vo svojich homíliách ste často zdôrazňovali potrebu modlitby za požehnanie mesta a kraja. Nezabúdali ste na to ani pri modlitbách chvál. V poslednom období Boh mesto obdarúva mnohými dobrami - má k nám prísť veľký investor, znižuje sa zadlženosť, darí sa stále tvoriť zmysluplné projekty a budovať nové potrebné veci. Myslíte si, že tomu mohli prispieť vaše modlitby a modlitby tých, ktorých ste k nim vyzývali?

Toto je naozaj oblasť, ktorú mi Pán dával na starosť. Modliť sa za túto zem, lebo je to Božia zem. A tak som hneď po svojom príchode pozval mladých, aby sa modlili spolu so mnou, aby chválili Boha, a tak ukázali všetkým, že on je Kráľom i tejto zeme.

Modlitba je klopaním na Otcovo srdce. A Nebeský Otec nie je ľahostajný k volaniu svojho ľudu. On otvorí brány požehnania. Osobne to vnímam tak, že naše modlitby naplňali ten kalich požehnania, ktorý mal Otec pre nás už dávno pripravený. A keď sa naplnil, pretiekol a teraz vnímame ovocie, ktoré to prináša.

Veľmi silne som prežil Kajúcnu tryznu, ktorú sme na jeseň minulého roku organizovali na zmierenie so Židmi, ktorí boli počas II. svetovej vojny deportovaní do vyhladzovacích táborov aj z tohto miesta. Židia sú stále Bohom vyvoleným národom a ich krv ležala na tejto zemi. Vstúpili sme do zástupného pokánia, prosili sme o odpustenie za nás aj za našich predkov.

Myslím, že nám bolo odpustené a zem bola očistená, a tak pripravená pre požehnanie. Boh však prináša svoje požehnanie cez ľudí, takže aj zmeny, ktoré sú citeľné

v tomto meste, sa uskutočňujú len cez tých, ktorí hľadajú Božiu vôľu a prostredníctvom svojich darov a talentov ju naplňajú na tých miestach a pozíciách, do ktorých ich on povolal.

Vďaka Bohu za nich!

Päť rokov, od júla 2006 do júna 2011, ste boli riaditeľom Piaristickej spojenej školy. Čo dnes považujete za svoje najväčšie úspechy v tejto práci?

Za riaditeľa som bol menovaný v období, kedy sa spájala naša základná škola s gymnáziom do jednej spojenej školy. Úspešne sme prešli týmto procesom, ktorý bol v podstate aj prirodzený, veď predsa obe školy fungovali pod jednou strechou.

Škola v tomto období prechádzala menšími či väčšími rekonštrukciami a prestavbami a vybavením odborných učební a laboratórií, chemickeho i fyzikálneho. Predsa len treba mať na pamäti, že činnosť piaristov aj školy bola počas vlády komunistov zakázaná. Takže sa musela budovať od začiatku, aj keď piaristi v dávnej minulosti stáli pri zrode školstva v tomto kraji. Našu budovu štát využíval 40 rokov bezodplatne. Tak sme museli sami vybudovať školskú jedáleň, novú telocvičňu a rekonštruovať celú budovu.

Ale to boli len tie vonkajšie veci. Školu tvoria ľudia - žiaci, učitelia a rodičia. Túžil som, aby naša škola sa stala domovom pre všetkých. Chcel som, aby integrálna výchova, s ktorou prišiel sv. Jozef Kalazanský, teda výchova detí v kresťanskej škole od toho najútlejšieho veku, sa stala v Prievidzi skutočnosťou. Tak sa nám podarilo okrem už spomínanej základnej školy a gym-

názia štyorročného aj osemročného rozbehnúť i činnosť materskej školy a strednej odbornej školy.

Pod vašim vedením začala aktívne pôsobiť mládež v spoločenstve Piar. Skupinky mládeže z piaristickej školy, ktoré by sa pravidelne stretávali, modlili, zdieľali so svojimi starostami, predtým v takejto forme neexistovali. Čím sa vám podarilo zapáliť ich pre takéto aktívne a požehnané spoločenstvo?

Starostlivosť o mládež je charizmou našej rehole. Piaristi okrem sľubu čistoty, chudoby a poslušnosti sa zasväcujú aj týmto štvrtým sľubom starostlivosti o mladých. Tak som používal dary, ktoré mi Boh dal, aby som v tejto charizme žil a svoje poslanie naplňal.

Ako som už spomínal, keď som prišiel do Prievidze, veľa som sa modlil a do tejto modlitby som pozval aj mladých. Modlili sme sa spolu, začali sme robiť duchovné obnovy pre žiakov našej školy, a tak začali vznikáť prvé spoločenstvá.

Teraz sa v Piare stretáva viac ako 30 malých spoločenstiev nielen v Prievidzi, ale aj v iných mestách, kam naši študenti odišli na vysoké školy - v Brne, v Banskej Bystrici, v Bratislave, v Martine a v Prahe. Zapálil ich Duch Svätý v modlitbe a oni pochopili, že život s ním je krásny. A s touto radosťou sa chcú podeliť s ostatnými mladými. Preto víziou spoločenstva je privádzať mladých k Bohu.

Máte už nejaké plány, čomu sa budete venovať v úvode svojho pôsobenia na pozícii provinciála Rehole piaristov na Slovensku?

Provinciál má veľa povinností, po-

čnúc starostlivosťou o bratov a naše školy, až po starostlivosť o povolania a ekonomické spravovanie rehole. Doteraz som sa staral ako rektor kolégia o jeden dom a jednu školu, teraz pribudli ďalšie na celom Slovensku.

Ale myslím, že sa budem venovať tomu, čomu aj doteraz. Budem sa veľa modliť, lebo bez toho nejde žiadne dielo. Aj keď Pán človeku zverí nejaký úrad, nenechá ho v tom samotného. Ale predovšetkým chcem, aby naše školy boli bezpečným miestom, kde rodičia môžu s pokojom v srdci zveriť svoje deti na výchovu a vzdelávanie. Aby to boli školy, kde deti dostanú okrem dobrého vzdelania ešte niečo viac.

Niektorí kňazi zakončujú nedel'né sväté omše vtipmi. Spomeniete si na nejaký dobrý vtip na záver, aby sme sa napriek smútku z vášho odchodu lúčili s úsmevom?

Ja sväté omše vtipmi nezakončujem. Ale vtip je v tom, že z Prievidze ako provinciál v podstate neodchádzam, aj keď je sídlo môjho úradu v Nitre. Vyšší predstavený má totiž na starosti všetky naše kláštory na Slovensku, takže sa budem do Prievidze často a rád vracáť.

Za rozhovor ďakuje Alojz Vlčko
Foto: Spoločenstvo Piar

Čomu nás učí naše telo?

Nie všetci vedia, že sv. pápež Ján Pavol II. prakticky celý svoj život zasvätil štúdiu ľudského tela. Nie ako vedec či lekár, ale ako teológ a kňaz, ktorý celé roky uvažoval o biblických textoch v súvislosti s telom a ľudskou láskou.

Veľa času venoval mládeži, snúbencom, rodinám, poznal ich potreby, túžby i problémy, a zároveň túžil odkrývať ten pôvodný plán Boha Stvoriteľa s človekom. Výsledkom toho je viac než 130 katechéz, ktoré predniesol počas generálnych audiencií v Ríme pod spoločným názvom Teológia tela.

Podme sa teda spoločne pozrieť na to, čomu nás naše telo učí. Pristavme sa pri pohľade na text z knihy Genezis: „A stvoril Boh človeka na svoj obraz, na Boží obraz ho stvoril, muža a ženu ich stvoril.“... „Potom Pán, Boh, povedal: „Nie je dobre byť človeku samému. Urobím mu pomoc, ktorá mu bude podobná.“ Človeka od ostatných zvierat odlišuje to, že človek je osoba. Adam si je vedomý, že je niekto, a nie niečo. Boh nás tiež nestvoril ako osamelé bytosti, ale ako muža a ženu. Vidíme, že spoločenstvo lásky medzi mužom a ženou je Božím obrazom. Naše pohlavné dopĺňanie sa nám odhaľuje čosi podstatné.

Pre Bibliu má telo nesmierny význam. Naše telo je viditeľným vyjadrením osoby. Telo stvorené ako mužské a ženské zjavuje, že sme stvorení pre vzťah, pre jednotu. „Toto je konečne kosť z mojich kostí a telo z môjho tela.“ (Gn 2,23) Adam je uchvátený! Na rozdiel od zvierat spoznáva v Eve niekoho seberovného, koho mohol milovať. Keď pozeral na opicu, nikoho takého nenachádzal.

Všimnime si, že Boh je prvý, kto hovorí, že človeku niečo chýba, a je to On, kto mu to dáva. Človek tak vidí niekoho, komu sa môže celkom darovať a kto môže jeho dar prijať a opätovať, aby vytvorili jednotu. Pomoc, ktorú muž potrebuje, nie je pomocnica na domáce práce, ale niekto, kto mu pomôže naplniť najhlbší cieľ jeho života - milovať. Telo teda hovorí: som dar. Mám schopnosť dať slobodne seba inej osobe.

Pilierom teológie tela je myšlienka snubného významu tela. Slovo snubný neznamená snúbenecký, ale je skôr synonymom výrazu manželský, hoci sa neobmedzuje len na manželstvo. Snubný význam tela je naše povolanie k sebadarujúcej láske. Tým, že sa stávame jeden pre druhého darom a učíme sa milovať a byť milovaní, ako miluje Boh, stávame sa odbleskom života a lásky Trojice a pripravujeme sa mať účasť na tomto živote vo večnosti. To platí o každom človeku, či už slobodnom, žijúcom v manželstve alebo zasvätenom živote.

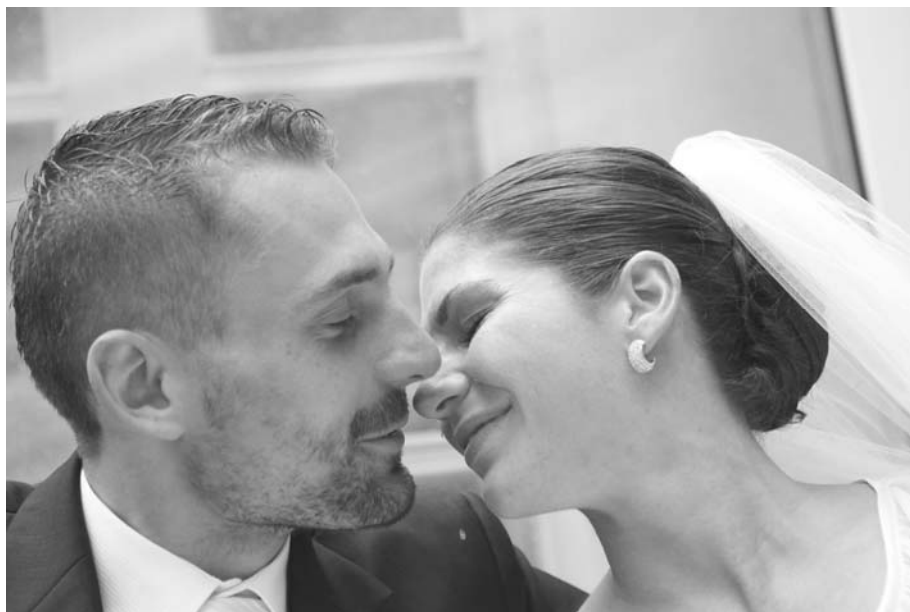
Najplnším vyjadrením snubného významu tela na prirodzenej rovine je samozrejme nerozlúčné manželstvo. Spoločenstvo, ktoré existuje v manželstve, je jedinečné, dar seba samého v ňom je úplný a výlučný. Svet nám hovorí, že sloboda znamená vyhýbať sa všetkým záväzkom, ale opak je pravdou! Puto sviatostnej zmluvy v skutočnosti slobode slúži.

Hoci je manželstvo jedinečné, nie je jediným spôsobom, ako žiť snubný význam tela. Všetci sme povolaní, aby sme sa stali darom pre druhých. Všetci tiež potrebujeme „pomoc“ - rodičov, priateľov, spolupracovníkov - ktorí nás môžu podporiť v tom, aby sme objavili svoje povolanie k sebadarujúcej láske. Existuje tiež nadprirodzený spôsob, ako ju žiť - zasvätené panenstvo.

Ako sme mohli vidieť v obraze prvotného ľudstva, Božím plánom bolo, aby sme zakúšali plnú jednotu. Prvý hriech mal však za následok nejednotu - nielen medzi človekom a Bohom, ale i medzi ľuďmi, medzi človekom a svetom, a dokonca i medzi duchom a telom. S hriechom do srdca vstúpila žiadostivosť. Je to neporiadok v našich túžbach, ktorý nás vedie k hriechu. Dokonca i túžby, ktoré sú samy osebe dobré, ako je túžba po jedle, pohodlí, sexuálnom potešení a hmotných dobrách, ľahko smerujú k nevyváženosti a extrému.

Žiadostivosť mimoriadne nakazila našu sexualitu. Sme pokúšaní, aby sme videli telo ako vec na užívanie pre rozkoš alebo sebauspokojenie, aby sme brali a druhého ovládali. Máme tiež tendenciu báť sa Boha ako chladného zákonodarcu a tvrdého sudcu. Skrývame sa pred Bohom, ale On nás nikdy neprestane volať: kde si? Všimnime si tiež protiklad s obdivným chválospevom: teraz sa muž od ženy dištancuje a zvaľuje vinu na ňu. Milujúce spoločenstvo medzi nimi bolo rozbité. Nová zmluva však ohlasuje, že prvotný plán Boha s ľudstvom nikdy nestratil svoju platnosť, ani napriek pádu. V Ježišovi bola zlomená stará kliatba hriechu a môže sa realizovať plán lásky, ktorý mal od počiatku! Sme ľudstvo vykúpené. Teraz nás volá k tomu, aby sme znovu začali žiť snubne.

Tajomstvo spočíva v tom, že eros nie je zlý, ale naopak, je súčasťou Bohom danej vnútornej sily, ktorá

nás priťahuje ku všetkému, čo je dobré, pravdivé a krásne. Eros je dobrý, je súčasťou toho, ako náš Boh stvoril. Nie je treba potlačiť ho, ale premeniť. Ako? Tak, že sa spojí s étosom, pravými mravnými hodnotami. Eros a étos - vášň a čistota - sa nestavajú proti sebe, ale sú povolané k tomu, aby sa stretli v ľudskom srdci a prinášali ovocie. Bez čistoty neexistuje opravdivá láska.

Prešli sme tromi obdobiami: ľudstvo prvotné, padlé, vykúpené. Teraz sa dostávame k oslávenému ľudstvu, ktoré Boh pre nás zamýšľal od večnosti. Cieľ, pre ktorý sme boli stvorení a v porovnaní s ktorým je pozemský život len prchavým tieňom, je telesné vzkriesenie a nikdy nekončiace zjednotenie v láske so svätou Trojicou. „Lebo keď ľudia vstanú z mŕtvych, už sa ani neženia, ani nevydávajú, ale sú ako anjeli v nebi.“ (Mk 12,25) Týmito slovami Ježiš naznačuje, že vo vzkriesení budeme mať stále ženské alebo mužské telo. Premenený život je stále ľudský život. Zároveň nás učí, že ženstvo a mužstvo v budúcom živote bude iné, než aké je na zemi. Naša pohlavná odlišnosť už nebude spojená so sexuálnym zjednotením a plodením, ale budeme podobní anjelom.

Povolanie k panenstvu a celibátu môžeme pochopiť iba s pohľadom upretým na nebeské manželstvo Boha a jeho ľudu. Keď Ježiš svojim učeníkom hovoril o celibáte pre Kráľovstvo, ustanovoval tým niečo celkom nové. Je to charizma, dar, ktorý Boh zveruje, komu sám chce. Tí, ktorí ho prijímajú, sú láskou Krista, božského Ženícha, tak zasiahnutí,

že na ňu túžia odpovedať radikálnym spôsobom. Neodmietajú svoju sexualitu, ale ju darujú Bohu.

Prijatie tohto povolania je zdrojom radosti a veľkej plodnosti - duchovného materstva a otcovstva. Zsvätenie Bohu cez sľub celoživotného panenstva alebo celibátu je, podobne ako v manželstve, výrazom úplného a výlučného sebadarovania. Zsvätená žena je ako nevesta spojená s Kristom a zsvätený muž je ako ženich spojený s Cirkvou. Panenstvo je zároveň znamením, že manželstvo a odovzdávanie života, akokoľvek dobré, patria len k tomuto životu. V nebi už nebude existovať, lebo nebeské manželstvo, ktorého je to pozemské znamením, ho bude nekonečne presahovať.

Tí, ktorí majú charizmu panenstva a celibátu, sú teda symbolom budúceho života vo večnosti. Naše telo je povolané stať sa vyjadrením snubného zjednotenia so samým Bohom, ktoré bude nekonečne presahovať pozemské zjednotenie manželov v jedno telo. V tomto nebeskom manželstve sa naplní najhlbší zmysel tela, pretože každý človek sa stane úplným darom v dokonalom spoločenstve s Bohom a ostatnými. Toto zjednotenie s nebeským Ženíchom každého naplní nezmerateľnou radosťou.

A tak zmyslom nášho života je naučiť sa milovať a byť milovaný, a tak sa pripraviť na večný život s Bohom. Kedykoľvek sa rozhodujeme stať sa pre druhého darom, stávame sa podobnými Kristovi a plnším spôsobom žijeme snubný význam tela.

- Zuzana Škrinárová -

Zakázané prvé sväté prijímanie

Malé dievčatko sedelo počas vianočných sviatkov v obývačke a so záujmom počúvalo akési tajomné plány svojich rodičov v rozhovore so staršou tetou z rodiny. Nerozumelo slovám náuka, katechizmus ani prijímanie.

Bola to záhada, lebo teta k nim nechodila často na návštevy. Dievčatko poznalo viac jej tri slobodné sestry vo vzdialenej dedine, kam občas zašlo s rodičmi na návštevu. Tri tety boli k nemu vždy milé, mali naň čas. Jedna z nich, volala sa Anna, brávala ho vždy „na obhliadku“ kostola, toho tajomného a preň nepoznaného miesta. Teta bola v očiach dievčatka veľká, lebo mala od kostola kľúče.

Tajomné bolo i to, že po Vianociach začali do dediny chodiť pravidelne každý druhý týždeň v sobotu s bratom a s ockom, ktorý sa tu narodil. Mama nemohla ísť, učitelia „sú vraj sledovaní“. Dievčatko tomu nerozumelo, nesmelo nikomu rozprávať o tom, kam chodia. Bolo to ich rodné tajomstvo.

Soboty totiž trávili v dome oproti kostolu s akýmsi „ujom“, ktorý sa volal v miestnej reči „pánko“, no oslovovali ho pán farár. Bol veľmi dobrý k obidvom súrodencom. Dal im knižku - volala sa Katechizmus - s rôznymi textami a otázkami (225), na ktoré sa za štyri mesiace mali naučiť správne odpovedať.

Po večeroch dievčatko čítavalo nahlas z knižky a potom sa učilo spolu s bratom (vtedy bol už prvák na strednej škole) odpovedať na otáz-

ky. Rodičia nič nenechali na náhodu.

Prišiel deň, keď išli v sobotu opäť do dediny, tentokrát priamo do kostola, kde dievčatko povedalo pánkovi všetky zlé veci, ktoré porobilo. Veľmi sa bálo, ale on sa naň nehneval, keď rozprávalo o tom, aké bolo zlé. Na druhý deň, v nedeľu 9. mája 1985, cestovala celá

rodina do dediny „troch sestier“, kde sa malo konať prvé sväté prijímanie. Dievčatko malo oblečené jednoduché biele šaty po svojej sesternici. Nieslo si sviecu a na hlave malo venček ako nevesta. Bolo nesmierne šťastné, že mohlo prijať tajomné Telo, hoci medzi svojimi rovesníkmi nikoho nepoznalo a rodičia pri tej veľkej udalosti stáli kdesi vzadu v kostole, aby ich nebolo vidieť.

Brata sa chlapci v čiernych detských oblekoch opýtali, či prepadol. Bol viditeľne starší. Neprepadol, mal iba mamu vychovávateľku.

9. mája 2015 pôjde dievčatko do Sanktuária Božieho Milosrdenstva v Krakove podakovať sa za 30 rokov, počas ktorých môže vďaka svojim odvážnym rodičom prijímať skrze Božie Milosrdenstvo sviatosť Kristovho Tela.

Ďakujem Vám, drahí rodičia!

Text: Elena Blašková

Katrina J. Zeno: Telo zjavuje Boha

(Recenzia knihy)

Sv. Ján Pavol II. bol počas svojho života veľkým vzorom pre mnohých veriacich. No napriek tomu je jeho dielo pre laikov obsahovo i štylisticky náročné.

Hoci sa medzi kresťanmi s nadšením hovorí o jeho zbierke katechéz o ľudskej láske vydanej pod názvom *Teológia tela*, obsah diela vie len málokto sprostredkovať jednoducho a zrozumiteľnou rečou. Katrine J. Zeno, americkej spisovateľke, sa to čiastočne podarilo v knihe *Telo zjavuje Boha*.

Autorka čitateľa v prvej časti upozorňuje na to, že „čítať Teológiu tela je ako učiť sa nový jazyk, nové slovíčka naspamäť a vedieť nimi súvisle hovoriť“, pretože „Ján Pavol II. nebol vedcom ani historikom, ale básnikom“. Bol viac zameraný na obrazy ako na údaje a rozpráva o tom, čo vidí, očami viery: veľkolepú nádheru manželstva, význam panenstva, skrytý zmysel nahoty a snubnú lásku Krista k Cirkvi. Práve preto za každou kapitolou knihy nasleduje slovník tzv. VJP-čiek („výrazov Jána Pavla II.“).

Katrina postupne v deviatich kapitolách rozoberá jednotlivé časti Teológie tela a snaží sa ich čitateľovi vysvetliť. V kapitole *Ježiš sa odvoláva na počiatok* hovorí o stave človeka pred prvotným hriechom, o jeho stvorení „na Boží obraz“. V ďalších dvoch častiach knihy vysvetľuje význam reči tela, napríklad i to, že Ježiš spája cudzoložstvo nielen s telesným skutkom, ale aj s pohľadom („Každý, kto na ženu hľadá žiadostivo, už s ňou scudzoložil vo svojom srdci.“ Mt 5, 27-28). Pomocou zrozumiteľných obrazov

autorka približuje, čo človek prvým hriechom stratil a ako to môže získať skrze milosť vykúpenia naspäť. Predkladá výzvu Ježiša ľudskému srdcu, aby sme neboli ľuďmi žiadostivosti a zmyselnosti, ale aby sme žili život podľa Ducha v čistote srdca. Povzbudzuje nás slovami Jána Pavla II., že ako ľudia nie sme mravne skazení, ale len vnútorne zranení, a môžeme byť Ježišom a jeho láskou uzdravení.

V ďalších dvoch kapitolách s názvami *Ježiš sa odvoláva na zmŕtvychvstanie* a *Panenstvo pre nebeské kráľovstvo* sa Katrina pokúsila vysvetliť pojem neba a v ňom vzkrieseného a osláveného tela, tiež panenský význam tela ako „schopnosti byť úplne k dispozícii pre jednotu a spoločenstvo“. Autorka zápalisto obhajuje hodnotu celibátu a vysvetľuje, že zdržanlivosť pre nebeské kráľovstvo nie je popretím prirodzenosti človeka, ale jej naplnením, lebo je skutkom lásky.

Záverečné tri časti knihy podrobne približujú sviatostnú povahu manželstva. Na rozdiel od predchádzajúcich kapitol niektoré Katrinine pokusy o pretlmočenie myšlienok Jána Pavla II. tu predsa len zlyhávajú na množstve teologických pojmov. Napriek tomu knihu odporúčam všetkým, ktorých oslovilo tajomstvo ľudského tela, ktoré „zjavuje Boha“.

- Elena Blašková -

Oslovilo, potešilo a povzbudilo ma

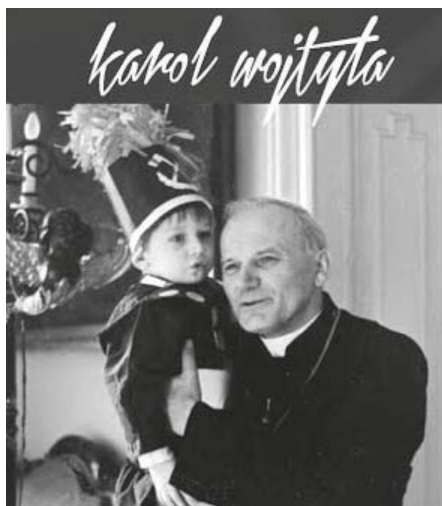
V príjemný májový sobotňajší večer, ktorý bol bohatý na dianie, sme sa rozhodli pre účasť na divadelnom predstavení *Lúče otcovstva* od autora Karola Wojtyły. V Základnej umeleckej škole Ľ. Stančeka ho 16. mája 2015 uviedli v predvedení Divadla Teatro Colorato v réžii Petra Weincillera.

O nadčasovosti obsahu hry niet čo polemizovať. Večná téma v každej etape vývoja spoločnosti, nachádzajúca rôznorodé a rozličné prostredie, výchovné a reálne uskutočnenie. Réžisér vybral veľmi dobre stvárnenie obsahu v jednom obraze s troma účinkujúcimi - mužom, ženou a dieťaťom. Tri podmnožiny a zároveň tiež tri samostatné roviny s osobitným obsahom. Ich vzájomné prelínanie sa naplňa svoje existenčné, obávajúce sa a radostné dozreutie až v spoločnom prieniku lásky.

Každá rovina poskytuje plnohodnotný obsah kvalitného a radostno-užitočného naplnenia. V každej je hlavným tmelom láska. Otcovstvo, ktoré bolo prezentované ako cesta hľadania, nikdy nemôže byť trvalo ukončené. Vždy je v etape danej časovej tvárnosti. Naplniť ho čo najlepšie je ťažké, vyžadujúce si veľkú námahu a obeť. Hlavnú orientačnú základňu má v Nebeskom Otcovi a v synovstve Ježiša. Ten učí, vychováva a povzbudzuje k zreleému otcovstvu vo všetkých troch rovinách.

Otcovstvo ako také nemôže byť ničím nahradené, lebo ide o umelé prostredie, ktoré poslanie otcovstva nenapĺňa, ale deformuje. Súčasné krízy mladých chlapcov či mužov majú dosť výraznú spoločnú črtu nerozvinutia vzťahu otec - syn, následne syn - otec. Zo svojej skúsenosti viem, ako chyby z týchto vzťahov ochudobňujú zdroj radosti detstva. Nemenej dôležitý je i význam vzťahu starý otec - vnuk a opačne.

- František Kulich -

Obrusovanie Duchom Svätým a naše premenenie

Duch Svätý svojim silným prúdom živej vody má schopnosť obrusovať (pôsobiť na) ostré hrany našich ľudských balvanov, ktorými si tak často spôsobujeme navzájom nezmyselné zranenia. Ostré hrany skál sa Jeho pôsobením obrúsia a po čase sa ťažké balvany zmenia na láskyplné okruhlíaky. Potom aj naše vzájomné strety v každodennosti budú skôr takým BEZbolestným DOTYKOM a nie tvrdým nárazom - úrazom.

- Veronika Hoffmannová -

Staral sa o telo i dušu

(Bl. Pedro Tarrés y Claret)

„Medicína je najlepší spôsob služby Bohu v našich blížnych, pomoc ich telu i duši,“ povedal kedysi mladý lekár Pedro Tarrés y Claret. Možno vtedy ešte ani sám netušil, že si ho Boh povolá aj k vyššej forme starostlivosti o človeka - ku kňazstvu.

Pedro Tarrés y Claret sa narodil 30. mája 1905 v Manrese neďaleko španielskej Barcelony. Jeho otec bol roľníkom, a tak Pedro získaval vzdelanie len vďaka štipendiám. Dosahoval vynikajúce výsledky. Zároveň bol - podobne ako jeho rodičia - hlboko zbožný.

Lekárske povolanie

Pedro sa rozhodol stať lekárom a začal študovať v Barcelone. Už počas svojho štúdia sa začlenil do Federácie kresťanskej mládeže. Neskôr bol menovaný do funkcie jej prezidenta - isto aj vďaka svojej otvorenosti a nadšeniu pre vec. Vo svojom malom aute cestoval po Katalánsku a pôsobil ako laický misionár. Hovoril mladým o Bohu a vytváral nové skupiny Federácie. Začal písať články a napokon sa stal i členom Katolíckej akcie. Po ukončení štúdia medicíny založil Pedro spolu s doktorom Gerardom Manresom lekársku kliniku pre všetkých, ktorí si nemohli liečbu dovoliť.

Do tohto pokojného života však zasiahla španielska občianska vojna, ktorá prekazila Pedrove plány. Kresťania boli totiž prenasledovaní, a tak bol Pedro namiesto aktivity nútený nejaký čas sa skrývať u svojich priateľov v Barcelone. Tieto chvíle si vyplnil čítaním, písaním a modlitbou. Vtedy sa uňho po prvý raz objavila myšlienka na kňazstvo, ktorú ešte utvrdilo niekoľkomesačné pôsobenie na vojnovom fronte, kde ošetroval zranených vojakov generála Franca. V roku 1939 vstúpil do seminára a 30. mája 1942 bol vysvätený za kňaza.

Zachraňovať dušu

Ako kňaz začal Pedro pôsobiť vo Farnosti sv. Štefana. Zároveň si dopĺňal vedomosti z teológie na univerzite v Salamanke, kde v roku 1944 získal licenciát. Staral sa o chudobných, chorých, odsúvaných na okraj. Slúžil ako kaplán v nemocnici pre prostitútky a zaujímal sa i o problémy robotníkov. Bol presvedčený, že okrem tela treba zachraňovať vždy i dušu.

Ako 45-ročnému mu bola diagnostikovaná rakovina lymfatických žliaz. Svoju chorobu prijal so všetkou pokorou a rozhodol sa odísť z tohto sveta ako „dobrý kňaz“. Zomrel 31. augusta 1950 v nemocnici v Barcelone, ktorú sám založil.

Pápež Ján Pavol II. beatifikoval Pedra Tarrésa v roku 2004. Vyzdvihol uňho najmä nesmiernu odvahu a obeť plnenie povinností v duchu slov, ktoré Pedro v predvečer svojej kňazskej vysviacky sám povedal: „Pane, mám iba jeden cieľ - byť dobrým kňazom. A nezáleží, za akú cenu!“

Pripravila: Petra Humajová

Životopisné údaje:

Ž. Podlejski: Sol' zeme a svetlo sveta 2; www.vatican.va

Foto: vidas-santas.blogspot.sk

Farská kronika

od 24. apríla 2015

do 26. mája 2015

**Do farského spoločenstva sme
sviatosťou krstu prijali:**

Andrej Pásztor
Michaela Hrabovská
Karolína Mončeková
Viktória Kováčsová
Magdaléna Lakatošová
Timea Gatialová
Filip Sánchez
Tamara Pondelová
Timea Eva Bartíková
Ela Mária Rita Karpišová
Laura Valéria Kostolániová
Matúš Zajíček
Tomáš Hagara
Tomáš Ďurta
Rebeka Hraňová
Adam Marinčák

Manželstvo uzavreli:

Juraj Harandza a Veronika Černayová
Juraj Šnirc a Gabriela Ravingerová
Marek Jóčík a Jana Grambličková
Miroslav Grimmel a Denisa Kosecová

**S kresťanskou nádejou na stretnu-
tie vo večnosti sme sa rozlúčili
so zosnulými:**

Ružena Kotlárová, 54 r.
Vladimír Bobok, 64 r.
Tibor Baniar, 71 r.
Ludovít Vaculík, 61 r.
Marta Kmet'ová, 59 r.
Gabriela Bronišová, 83 r.
Alžbeta Poláková, 79 r.
Jozef Bilický, 80 r.
Miroslav Flimmel, 86 r.

BARTOLOMEJ

ČASOPIS PRIEVIDZSKEJ FARNOSTI

Vychádza s cirkevným schválením
BÚ v B.B. č. 1127/98

Vydáva:

Rímskokatolícky farský úrad
v Prievidzi. Vychádza raz mesačne.

Zodpovedný redaktor:

Mgr. Alojz Vlčko,
e-mail: alojz.vlcko@gmail.com
tel.: 0902 202 898

Vedúca vydania:

Mgr. Petra Humajová

Grafika:

Ing. Beáta Voskárová

Redaktori:

ThLic. V. Slovák, Mgr. D. Rončák,
M. Melicherčíková, A. Gálová,
Mgr. E. Blašková, Mgr. Z. Škrináro-
vá

Kontakt:

web: www.farapd.sk
e-mail: bartolomej@farapd.sk
adresa: Redakcia Bartolomej,
Mariánska 4, 971 01 Prievidza
tel.: 046 / 542 28 01

Náklady na tlač:

cca. 0,40 €

Fotografie:

Obálka - Mária Melicherčíková

Tlač: PATRIA l., spol. s r. o.

Upozornenie:

Redakcia si vyhradzuje právo
výberu a úpravy príspevkov.
Rukopisy nevraciam.

Prvé sväté prijímanie

17. máj 2015 o 9:00, Farský Kostol sv. Bartolomeja

Prvé sväté prijímanie

17. máj 2015 o 11:00, Farský Kostol sv. Bartolomeja

